

'Super', glundert Alien. 'Vier uur zonder pottenkijkers! Jiehaa!'

Ze pakt haar gsm en zet die uit.

'Is dat wel een goed idee? Als er iemand jou wil bereiken?'

'Ik zeg het toch. Ik wil vanavond door niets of niemand gestoord worden. Ik wil lekker helemaal alleen met jou zijn.'

Ze kijkt Sander schalks aan.

'Fantastisch!' knikt Sander. 'Terug naar de Vooruit!'

Hij draait zich om en stapt er vrolijk vandoor. Pas een paar meter verder merkt hij dat Alien hem niet volgt.

'Kom je nog?'

'En die Breezers dan?'

'Je bedoelt... Jij wil ook...'

'Natuurlijk! Je hoorde Robbe toch... Lekker scheef lopen en het feestje wordt dubbel zo leuk! Kom mee!'

Ze duikt een donker zijstraatje in.

Sander haast haar achterna. Hij voelt zich een beetje ongemakkelijk. Breezers... Voor hem hoeft het echt niet. In plaats daarvan had hij liever Alien gekust.

Maar eerst was mams erbij en dan was Robbe er. En nu hij wél met haar alleen is, kan hij toch moeilijk zo-
maar... .

'Ooh!'

Hij blijft midden op het trottoir staan en haalt diep adem.

'Hm...'

Alien snapt meteen wat hij bedoelt.

'Hm...' snuift ze op haar beurt. 'Het ruikt hier heerlijk, naar frietjes!'

'Fantastisch hè!' vindt Sander. 'Niets ruikt zo lekker als een pak frieten met een flinke klodder mayonaise!'

'Niets?' vraagt Alien schalks.

'Niets!' antwoordt Sander, zich van geen kwaad bewust.

'Leuk voor mij...'

'Euh?'

'Mijn parfum... Ik koop speciaal een nieuwe parfum voor jou. Zwoel en opwindend volgens de verkoopster. En dan hoor ik dat ik beter een klodder mayonaise in mijn hals kan smeren.'

'Ik bedoel dat natuurlijk niet zo! Ik wou gewoon zeggen... Van friet met mayonaise loopt altijd het water in mijn mond. Meer niet.'

'En van mij niet?' plaagt Alien hem verder.

Sander weet het nu even niet meer. Wat is het leven ingewikkeld, als je op een vrijdagavond in september voor het eerst met je vriendin door de grote stad loopt...

'Ik bedoel... Jij ruikt natuurlijk nog veel lekkerder!' flapt hij eruit. 'Heel anders dan friet met mayonaise. Ik had het direct gemerkt. Zodra je op de trappen van de bibliotheek dichterbij kwam. Het ...'

'Dan moet je dat zeggen', knipoogt Alien. 'Meisjes horen dat graag.'

'Ja... Ja... Je hebt gelijk. Ik had dat moeten zeggen... Sorry...'

Hij kijkt haar schuld bewust aan. Het heeft een heel ander effect dan hij verwacht had. Alien moet erom giechelen.

'OK, 't is goed. Ik vergeef het je.'

Ze geeft hem een zoen op zijn wang.

'En nu gaan we die frietgeur van dichtbij opsnuiven.'

'Gingen we niet... Ik dacht dat we eerst naar een nachtwinkel gingen en dan naar de Vooruit.'

Alien hoort hem niet meer. Ze is de straat al overgestoken naar de frituur aan de overkant.

staat in sierlijke letters op de ruit geschilderd.

'Als ik na mijn dood in het paradijs terecht kom, moeten ze daar ook frieten bakken,' glimlacht ze.

Ook Sander is onder de indruk van het kleine, maar superknappe frietkot.

Met open mond kijkt hij naar het warme licht. Geen koele TL-buizen die zenuwachtig flikkeren, maar kleine schemerlampjes die een zachte, intense gloed verspreiden.

'Ik wil hier een foto van!' beslist Alien. 'Kom hier even staan.'

'Hier? Voor het raam?'

'Perfect. Met die naam als een koepel boven je hoofd. Frituur Paradiso. Zorg dat je er precies onder staat.'

Ze stapt tot in de goot en klikt.

'Mooi zo! Nog een.'

Sander glundert. Die vertrouwde geur... het warme licht... Het geeft hem op de een of andere manier het gevoel een stukje thuis te komen. Dit moment mag voor hem eeuwig blijven duren.

Maar Alien steekt haar fototoestel alweer weg.

'En nu gaan we Breezers kopen.'

Ze pakt zijn hand en trekt hem mee naar de nachtwinkel aan de overkant. Veel te fel buislamplicht en strakke, stijlloze houten hokjes naast en boven elkaar. Het lijkt wel een flatgebouw voor konijnen. Gelukkig bevatten de kastjes koekjes en chips en toiletpapier en tientallen, misschien wel honderden flessen. Fruitsap en frisdrank, maar ook jenever en veel zoete cocktails.

'We krijgen toch geen problemen met die Breezers? Ik bedoel... Onder de zestien mag je eigenlijk geen alcohol kopen.'

Alien haalt onverschillig haar schouders op.

'Die Breezers zijn niet voor mij, maar voor mijn moeder. Ze vond geen parkeerplaats in de buurt. Ze staat dubbelgeparkeerd en moet in de auto wachten.'

'Geloof je dat?'

Sander knikt eens naar de man die wat verder een rek staat bij te vullen. Een kleine, goedlachse Indiër met een tulband op zijn hoofd.

'Natuurlijk gelooft hij dat,' weet Alien. 'Als het hem maar geld opbrengt.'

Ze gaat op haar knieën voor één van de rekken zitten.

'Wat vind je het lekkerst? Pineapple? Raspberry?'

Lemon?’

Sander heeft nog nooit een Breezer gedronken. Hij zou dringend een inburgeringscursus voor de grote stad moeten volgen.

‘Doe maar... Doe maar rapsberry’ hakkelt hij, al heeft hij geen flauw idee of dat lekker is.

‘Dat is mijn favoriete smaak! Maar ik hou dan ook van mierzoet!’

Tot zijn verbazing ziet Sander dat Alien nóg twee flesjes van het onderste rek haalt.

‘Je hebt er ook die méér alcohol bevatten.’

‘Neenee. Eén flesje is echt genoeg. Het is alleen maar om te proeven.’

‘Zeker weten?’

‘Heel zeker!’

‘Oké. Dan houden we het bij twee raspberry Breezers. Echt scheef zullen we er niet van lopen, maar dan zijn we toch wat opgewarmd voor de Kriegels.’

Met de flesjes in haar hand stapt Alien naar de toonbank. Plots blijft ze verbaasd staan en wijst naar een opvallend stel bij de kassa.

Hij is bijna twee meter groot en helemaal in het zwart gekleed. Zijn haar is samengeborsteld tot een gigantische hanenkam, waardoor hij nog groter lijkt. Zij loopt er al even somber bij. Haar strakke, zwarte lippen knallen uit haar bleke gezicht. De witte rat op haar schouder ziet er al even ijselijk uit. Het vreemde duo houdt hun blik strak gericht op de Indiër die twee jeneverflesjes in een plastic zak stopt.

‘Een vanille en een bessen’, glimlacht de vriendelijke eigenaar zijn tanden bloot. ‘Dat is dan...’

‘Hou eens vast, Sander,’ zegt Alien.

Ze geeft hem de twee Breezers en neemt haar fototoestelletje uit haar jaszak...

'Je gaat... Je gaat toch geen foto van die twee maken?'

'Natuurlijk wel! Zo'n kans krijg ik nooit meer. Een hakenkam met al die punten in verschillende kleuren. En die rat maakt het kiekje nog leuker!'

'Maar... Maar wat als ze het niet willen?'

Alien kijkt Sander aan en schudt meewarig het hoofd.

'Jezus, wat ben jij toch een schijtebroek. Maar goed, ik zal hen eerst vragen of ik een foto mag nemen.'

Ze stapt naar het meisje en tikt op haar zwartleren jekker.

'Hallo, mag ik een foto van jullie nemen, alstublieft?' vraagt ze met een poeslieve glimlach.

Nu krijgt ze een mep, denkt Sander. Of een fikse schop van die kerel met zijn zware combats.

Het meisje kijkt haar ijskoud aan en blaast een enorme bel met de kauwgom die ze in haar mond heeft.

'Die meid wil een foto, Skip,' zegt ze tegen de hanenkam.

Nu de bonk zijn hoofd draait, merkt Sander dat hij niet alleen een ring in zijn linkerwenkbrauw heeft, maar ook nog één in elk neusgat.

Hij buigt zich over Alien heen. Het heeft iets dreigends, iets verstikkends bijna.

'Waarom? Waarom een foto van ons?'

'Omdat jullie er zo speciaal bijlopen. Heel anders dan de mensen op straat. Die zijn veel... veel kleurlozer.'

Sander vindt het woord niet echt goed gekozen. Met uitzondering van de kleurrijke hanenkam valt er verder aan dit koppel geen kleurtje te bespeuren. Alsof hun kleren met zwarte verf zijn gewassen.

Maar Aliens opmerking mist zijn effect niet.

'Juist!' knikt de bonk. 'Iedereen loopt er als een kuddebeest bij. Wij durven tenminste onszelf te zijn.'

Hij slaat onverwacht een arm om de schouder van zijn vriendin en trekt haar wat dichtert tegen zich aan.

'Prima!' duimt Alien.

Ze drukt af en bekijkt het resultaat op het schermpje.

‘Oké zo?’ vraagt de hanenkam.

‘Euh, eigenlijk wil ik die rat graag tussen jullie in, als dat kan, natuurlijk...’

Sander, nog altijd half verscholen achter het rek in de middengang, kan zijn oren niet geloven.

Heeft Alien dan van niets of niemand schrik?

Maar de twee punkers gaan tot zijn verbazing op haar voorstel in.

Het meisje zet de rat op haar rechterschouder, met zijn kop mooi naar de camera.

‘Klik!’ zegt het toestel. ‘Klik’ en ‘klik’ en ‘klik!’

Alien bekijkt het resultaat.

‘Super!’ glundert ze.

De hanenkam en zijn vriendin komen ook kijken. Zelfs de kleine Indiër probeert een glimp van de foto op te vangen.

‘Primabello!’ glimlacht hij. ‘Mijn shop. Straks mijn shop nog wereldberoemd zijn!’

‘Weet je’, zegt het meisje en ze kijkt een beetje weemoedig. ‘Dit zijn eigenlijk de allereerste foto’s die van Arthur gemaakt zijn.’

Alsof het een baby is, streelt ze de rat over zijn spierwitte vacht.

‘Ik zal ze jullie opsturen’, belooft Alien. ‘Hebben jullie een visitekaartje of zo?’

‘Haha, lacht de reus. ‘Een visitekaartje. Die is goed!’

Hij haalt een verkreukelde kauwgumverpakking uit zijn broekzak en krabbelt er snel een adres op.

‘Stuur ze hier maar naartoe. En bedankt, hè!’

Hij draait zich om en stapt samen met zijn vriendin de winkel uit.

‘Fijn!’ glimlacht de Indiër. ‘Als jij willen... Jij van mij ook een foto maak. Zo!’

Breed glimlachend gaat hij nonchalant tegen zijn toonbank hangen.

Sander is nu wel opgelucht. De man zal vast niet moeilijk doen als ze met een paar Breezers zijn winkel verlaten.